

Sakın aldanma!

Bir zaman bir asker, savaş meydanında tek başına kalmıştı. Yalnız ve yorgun bir halde sadece koşuyordu. O anda bir kurşun sesi duydu. Her nefes alışında göğsü sanki içten içe parçalanıyordu. Sağ ve sol yanında ikisi de derin, acı veren iki yarayla yaralanmıştı. Bir homurtu duydu korkuyla başını çevirdiğinde günlerdir kendisini takip eden o aslan arkasında belirmişti. Tüpleri kabarmış, öfkeyle saldırmak için bekliyor gibi duruyordu.

Ve çaresizce başını kaldırdığında; gözlerinin tam önünde, rüzgârda sallanan **bir darağacı** olduğunu gördü. Bir zamanlar arkadaşları bir bir asılmıştı o darağacında. Şimdi gözünün önünde onu bekliyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Ben ne yapacağım diye korku içinde fısıldadı: Umut dediği şey, bir mum alevi gibi sönmek üzereyken...Sağ tarafından, bir ışık doğar gibi oldu. Hızır gibi nur yüzlü bir zat belirdi. Simasında tarifsiz bir huzur, sözlerinde sarsılmaz bir sükûnet vardı. Yaralı askerin yanına eğildi. “Umudunu yitirme. Sana **iki tılsım, iki ilaç** ve **bir bilet** vereceğim.” dedi.

Asker şaşkınlıkla ona bakıyordu. O nur yüzlü ihtiyar konuşmasına devam etti.

“Eğer bu tılsımları güzelce kullanırsan arkandaki azgın aslan sana **itaatkâr bir at** olur.”
“Darağacı ise, sana **hoş bir salıncağa** dönüşür.” “Ve dedi ki: Bu iki ilacı kullanırsan, yaraların bir bir şifa bulur; her birinden tatlı bir koku yükselir.” Dedi.

Asker nefesini tutmuştu. “Her söz, bitmek üzere olan ümidini yeniden tutuşturuyordu.” O nur yüzlü ihtiyar son olarak eline parlak bir bilet uzattı. Bu biletle de bir senelik yolu **bir günde** geçersin dedi ve sonra gülümsedi; o gülümseyiş ufku aydınlatan bir güneş gibiydi. Ve şöyle dedi: “İnanmıyorsan dene. Doğru olduğunu anlayacaksın.” Hakikat, görmek isteyene kendini gösterir.” dedi. Bu söz, askerin kalbindeki ümit kapılarını aralamıştı. Titreyen elleriyle tılsımı kaldırdı. Gözleri yaşlıydı tılsımı, kırık bir nefesle okumaya başladı...

Az önce parçalamaya hazırlanan o vahşi aslan, şimdi sahibini bekleyen itaatkâr bir ata dönmüştü. Gözlerine inanamadı. Bir zaman kendisini parçalamak için peşinden ayrılmayan o vahşi mahlûk, şimdi gözlerini kısarak, bir atın sahibine bakışı gibi sevgiyle bakıyordu.

Sonra başını kaldırdı. İkinci tılsımı okuduğunda karşısındaki darağacı titredi. Çocukluğunun masum neşesine benzeyen **bir salıncağa** dönmüştü. Biraz önce ölümün gölgesini taşıyan o darağacının, şimdi rüzgârla hafifçe sallanan bir **salıncağa** dönmüşüğünü görünce dizlerinin bağı çözüldü. Şaşkınlık içinde; bu nasıl olur diyordu.

İlaçları yaralarının üzerine döktüğünde ise duyduğu acı yerini ılık bir serinliğe bırakmıştı. Yaraları bir anda kaybolmuştu. İnanamadı yaralarına tekrar baktı. Az önce kan fişkıran yerlerden, şimdi **bir gül kokusu** yükseliyordu. Karanlık meydan bir anda rahmetli bir

sabahın aydınlığına dönmüştü. O anda, kalbinin en derininden bir **umut kıvılcımı** yükseldi.

Tam o sırada soldan şeytan gibi karanlık bir adamın kendisine yaklaştığını gördü. Hey arkadaş. Yanıma gel diye sesleniyordu. Gel eğlenelim! Şarkılar, güzel kadınlar, tatlı yemekler var diyordu.

Asker şaşkına dönmüştü. Sözlerinden büyülenmiş gibi bir an sersemledi. **Şeytan** gibi karanlık adam konuşmaya başladı. Nedir ağzında mırıldandığın? “Bir... tılsım...” dedi asker. Adam hemen atıldı: “**Bırak şunu! Keyfimizi kaçırma! Tılsım falan... ne gerek var böyle şeylere?**” dedi. Gözleri askerin eline kaydı. “**Peki elindekiler ne?**” diye sordu. Asker ilaç dedi. Adam “**At onu!**” diye kahkaha attı . “**Sen sağlamsın! Kendini hasta sanma! Dedi.**

Bu kez askerin göğsüne doğru eğildi ve fısıldadı: “**Ya şu kâğıtlar?**” nedir dedi?Asker “Bir bilet... tayinat senedi...” dedi. Adam elini salladı, alay ederek: “**Yırt gitsin! Şu güzel bahar mevsiminde yolculuk bizim nemize lâzım. Şu anın tadını çıkar! Acelemiz mi var?**” dedi

Asker tereddüt etti. Kalbi iki ses arasında sıkıştı. Bir yanda nurun sıcaklığı... Bir yanda nefsin tatlı serinliği vardı. Ve insan aldanır. O da **tam aldanmak üzereydi**. Birden **sağ cihetinden**, göğü yaran **şimşek sesi** gibi bir gürleyiş yükseldi. Öyle bir sest ki... Toprak titredi, hava yarıldı. Ve o gürleyen ses dedi ki:

“Sakin aldanma!” Asker, bu sesin kudretiyle sarsıldı. Şeytan gibi olan adam geri çekildi. Karanlık yüzü soldu. Gök gürültüsünü andıran o ses tekrarlandı; bu kez cümleler, bir kılıç gibi gölgeyi ortadan biçiyordu:

O aldatan adama de ki; Eğer arkamdaki arslanı öldürüp, önümdeki darağacını kaldırıp, sağ ve solumdaki yaraları gidermek ve peşimdeki uzun yolculuğu durdurmak için sende bir çare varsa bulursan haydi yap! Göster! Görelim! Sonra da: Gel, keyfedelim. Yoksa... sus hey sersem! Tâ Hızır gibi bu zat-ı semavî, dediğini desin.

O an asker anlamıştı. Hakikatten bir anlık gaflet, âlemin çehresini değiştirir; nurlar söner, emniyet kaybolur. Şimdi de öyle olmuştu. Yaraları tekrar kanamış. Arkasındaki Aslan ve önündeki darağacı yine belirmişti.

Hemen tılsımı okumaya başladı. O anda aslan yine ata, darağacı tekrar salıncağa dönmüştü. Ve ilaçlarını kullandığında yaraları yine iyileşmişti. Yüzünü yeniden hakikate çevirince, güneş doğunca karanlığın kaçacak yeri kalmadığı gibi, batıl da hak karşısında eriyip yok olmaya mahkûmdu.

Bu hikâyedeki çaresiz asker **biziz** ve insanoğludur. Arkamızda kükreyen arslan **eceldir**; nefesini ensemizde hissederez ve her an üstümüze atılmaya hazırdır. Önümüzde duran darağacı **ölümdür ayrılıktır**. Çünkü her gün, her gece; dostlar bir bir veda eder gider. O **iki büyük yara ise**: Biri, insanın **acizliğidir ki**; insan gözle görülemeyecek kadar küçük bir

mikroba yenik düşecek kadar acizdir, Diğer yara ise fakirliğidir ki bir damla suya, bir lokma ekmeğe, bir nefes havaya ve tüm arzu ve isteklerine muhtaç bırakan derin fakrındır. Kısacası insan; gücünün sınırı olan, ama ihtiyacının sınırı olmayan bir yolcudur.

Ve o yolculuk ise ruhlar âleminde; anne karnından, çocukluktan, gençlikten ihtiyarlardan kabirden haşirden ebediyete kadar giden **uzun bir yolculuktur**. Bu uzun yolda insanın elinde iki tılsım vardır: **Allah’a iman ve ahirete iman**.

Ahirete iman tılsımıyla ölüm, mü’min için şekil değiştirir: Arkada kükreyen ecel aslanı, bir anda boyun eğer. Onu dünya zindanından alıp cennetin bahçelerine, Rahman’ın huzuruna taşıyan **itaatkâr bir Burak** olur. İşte bu yüzden hakikat ehli, ölümü sevmiş; “ölmeden önce ölmek” istemiştir.

Allah’a iman tılsımıyla da zamanın bizi darağacına götüren o acı yürüyüşü bambaşka bir manzaraya dönüşür: Her değişen an; Rabbimizin yeni bir nakışı... Her kaybolan sahne; kudretinin taze bir mucizesi...Her biten mevsim; rahmetinin yeni bir tecellisi olur.

Nasıl ki güneşin ışığı aynalarda sürekli değişen renkler çıkarır... Nasıl ki sinema perdesi her sahnede daha güzel bir manzara gösterir...Aynen öyle: “İman ile, zamanın geçişinde kaybolanlar artık bir darağacında asılanlar değil; sanki hoş bir salıncakta salınarak birbirinden güzel hakikatlerin seyredildiği ilahî bir sinemaya dönüşür.”

Ve o iki ilaçtan ise biri sabır ile tevekküldür ki acizlik yarasına mükemmel bir ilaçtır. Yani Allah’ın kudretine dayanmak, hikmetine güvenmektir. Bir şeyin olmasını dilediğinde “ol” deyip olduran bir Sultan-ı Cihan’a aczini arz edip O’na sığınan bir insan **hangi musibetin karşısında titrer?** Emriyle kâinatı bir anda var eden Sultan-ı Cihan’ın kapısına acziyle yüz süren kul **hangi fırtınadan korkar?**

Evet hakikati bilenler, acizde bir tat, Allah korkusunda bir lezzet bulurlar. Tıpkı küçük bir çocuğun annesinin hafif tokadından ürküp yine koşup onun şefkatli koynuna sığınması gibi... Halbuki Annelerin şefkati bile, Allah’ın sonsuz rahmetinden sadece küçük bir parıltıdır. İşte bu nedenle kâmil insanlar, kendi güçlerinden tamamen sıyrılmış; acizliklerini ve korkularını bir vesile yapıp Allah’ın kapısına sığınmanın tadına varmışlardır.

İkinci ilaç ise **şükür, kanaat, dua ve Rezzak-ı Rahim’e güvenmektir**. Bu da fakirlik yarasının ilacıdır. Düşün ki: Yeryüzünü baştan sona bir nimet sofrasına çeviren, baharı renk renk bir çiçek destesi yapıp o sofranın üzerine serpiştiren Cömertler Cömerdi bir Rabbin misafirisin. Böyle bir Rabbin misafirine fakirlik ve ihtiyaç nasıl ağır gelsin? Bilakis fakirlik, bir iştaha dönüşür; insanı daha çok yalvarmaya, daha çok istemeye sevk eder. Bu yüzden kâmil insanlar fakr ile övünmüşlerdir; çünkü fakirlikleri, onları Rablerine daha da yaklaştırmıştır. Ama bu fakr, insanlara el açmak değil; **yalnız Allah’a muhtaç olduğunu bilmek** demektir.

Ve o bilet, senet ise başta **namaz** olmak üzere farzları eda etmek ve büyük günahları terk etmektir. çünkü ebediyet yolunda azık da, ışık da, binek de ancak Kur’an’ın emirlerine

uymakla elde edilir. Fen, felsefe, sanat, zekâ...Hepsi kabrin kapısına kadar gider; ötesine adım atamaz. Oysa beş vakit namaz ve büyük günahları terk etmek ne kadar kolay ne kadar hafif; fakat neticesi, meyvesi, faydası o kadar büyük, o kadar kıymetlidir ki bozulmamış bir akıl bunu anlar.

Evet tıpkı o asker gibi şu hayat yolunda sonsuz aczimizle bitmeyen fakirliğimizle yaralıyız. Ve arkamızda, her an hamle yapmaya hazır bir **ecel aslanı** bekliyor. Zaman akıyor ve darağacı her gün bir dostumuzu alıp gidiyor ve bununla beraber uzun bir yolun yolcusuyuz.

Gerçek halimiz bu iken tüm bunlara rağmen şeytanın fısıltısına kanmak; aslanı unutmak, darağacını görmezden gelmek, yaralarını yok saymak kalbin en karanlık gafletidir. Bu, insanın kendi kendine yapabileceği en büyük zulümdür. O halde şu hayat yolunda bizi günaha ve isyana çağıran ister insanlardan olsun ister cinlerden bütün şeytanlara karşı sözümüz şu olmalıdır.

Eğer ölümü öldürüp, ayrılıkları dünyadan kaldırıp, insanın aczini ve fakrını yok edip, kabir kapısını kapatabiliyorsanız kapatın görelim. Bunlara bir çareniz varsa söyleyin, dinleyelim. Yoksa susunuz. Çünkü bu kâinat mescidinde Kur'an konuşuyor. Âlemi okuyor. Varlığı açıklıyor ve bize ders veriyor. Öyleyse onu dinleyelim. O'nun nuruyla nurlanalım; O'nun hidayetiyle amel edelim, O'nu dilimizden, gönlümüzden düşürmeyelim. Evet, söz odur. Hak'tır, Hak'tan gelmiştir, Hakkı söyler. Hakikati gösteren, nur saçan, hikmeti yayan, **yalnız O'dur.**